

7. בריאת האדם

”וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת־הָאָדָם בְּצַלְמוֹ בְּצַלְם אֱלֹהִים בָּרָא אֹתוֹ; וַיִּפַּח בְּאַפָּיו נְשָׁמַת חַיִּים!”

אלו הם שני אירועים: הבריאה והפחת-החיים!

שני המהלכים היו כפופים בקפדנות, כמו הכל, לחוקי-האל הקיימים. דבר אינו יכול לחרוג ממסגרתם. אף פעולה על-פי רצון-האל אינה יכולה להיות מנוגדת לאותם חוקים בלתי-ניתנים לשינוי, הנושאים בתוכם את רצון-האל עצמו. כל התגלות או הבטחה מתרחשים אף הם בהתייחס לחוקים אלו וחייבים להתגשם בתוכם, ולא אחרת מכך!

וכך גם התהוותו של האדם על-פני-האדמה, שהיתה התקדמות של הבריאה העצומה, המעבר מן החומריות-הגשמית אל עבר פרק חדש לחלוטין וגבוה יותר בהתפתחות.

הדיבור על התהוות האדם מחייב את הבנתו של העולם האת'רי; שכן האדם בגופו, בעצמו-ובשרו נדחף כחוליה-מקשרת בין העולם-האת'רי ובין חלק החומריות-הגשמית בבריאה, בעוד שורשיו נותרים ברוחניות הטהורה.

”ויברא אלוהים את האדם בצלמו!”

עשייה, או בריאה זו היתה שרשרת ארוכה של התפתחות שהתרחשה בתוך החוקים שנארגו אל תוך הבריאה על-ידי האל עצמו. חוקים אלו, הַמְנַחִים מן הרום, פועלים להגשמת רצונו בעקביות ובלא-הרף, מעצמם, כחלק ממנו, לעבר השלמות.

כך גם עם בריאת האדם, ככתר הבריאה כולה, בו מתאחדים כל המאפיינים הקיימים בבריאה כולם. לכן, בעולם החומריות-הגשמית, עולם-החומר הארצי הגלוי לעין, התפתח הגוף, ככלי-קיבול אליו ניתן יהיה להוריד את ניצוץ הרוחניות-הטהורה, שהוא נצחי ואינו גווע לעולם. באמצעות החתירה ליצירה-מתמשכת נוצרה עם הזמן החיה המפותחת-ביותר, שהחשיבה שימשה עבורה ככלי-עזר לקיומה והגנתה.

גם כיום באפשרותנו להתבונן בסוגי החיות הנחותות יותר, המצוידות בכלי-עזר בודדים למילוי ושמירה על צרכי קיומן, והמציגות לעתים-קרובות תחכום מדהים בהגנתן-העצמית.

החיה המפותחת-ביותר, אשר נעלמה מעל-פני-האדמה במהלך ההתפתחויות שהתרחשו בה, מכונה כיום **”האדם-הקדמון”**.

אולם התייחסות אליה כאל **אבותיו הקדמונים של האדם** תהיה שגיאה גסה.

באותה מידת צדק ניתן יהיה גם להתייחס אל הפרה כאל **”אם-חלקית”** של האנושות, שכן חלק-הארי של הילדים ניזונים בחודשים הראשונים לחייהם בחלב-פרה לשם בניית גופם, ובסיועו הם מתפתחים וגדלים.

החיה האצילה והחושבת "האדם הקדמון" גם לא היתה כלל קשורה לבני-האדם; שכן הגוף הגשמי של האדם אינו אלא אמצעי-סיוע הכרחי, שהוא נדרש לו כדי שיוכל לפעול במרחב הארצי של החומריות-הגשמית בכל כיוון שבו יבחר, ולאפשר לאחרים להבינו.

הטענה, לפיה מוצאו של האדם מן הקוף היא פשוטו כמשמעו - "לשפוך את התינוק עם מי-האמבט!"

היא חורגת הרבה מעבר למטרתה. תהליך חלקי שרומם לכדי מעשה מושלם. חסרה בו המהות העיקרית!

דבר זה אולי נכון היה, לו גופו של האדם היה באמת "האדם". ואולם הגוף-הגשמי אינו אלא הבגד, אותו יניח הצידה ברגע שיחזור אל המרחב האת'רי.

אז איך התרחשה בריאתו של האדם הראשון?

לאחר שיאו של עולם החומריות-הגשמית, עם השלמת החיות, חייב היה להתרחש שינוי לצורך המשך ההתפתחות, כדי שלא יגיע לכדי קיפאון התפתחותי, על סכנות הדעיכה שבו. ושינוי זה תוכנן מראש ואף הגיע: כאשר יצא כניצוצות-הרוח ונמשך דרך העולם-האת'רי כשהוא מחדש ומרומם הכל, ברגע בו הגיע כלי-הקיבול הגשמי והארצי אל שיא התפתחותו, עמד גם האדם האת'רי-הרוחני מוכן ושלם, כדי לקשור עצמו אל החומריות-הגשמית, כדי לקדמה ולרוממה.

וכך, בעוד כלי-הקיבול הוכן בחומריות-הגשמית, התפתחה הרוח בעולם-האת'רי במידה כזו שאפשרה לה לאחוז בכוח מספיק, שיבטיח את עצמאותה בעת כניסתה אל כלי-הקיבול הגשמי.

החיבור בין שני חלקים אלו, משמעו - כעת - איחוד פנימי בין עולם החומריות-הגשמית ובין העולם האת'רי, עד לרוחניות.

רק מהלך זה היווה את לידתו של האדם!

אפילו כיום, הרבייה עצמה אצל בני-האדם, היא עדיין פעולה חייתית. תחושות גבוהות יותר או נמוכות יותר במהלכה אינן קשורות לפעולה עצמה, אלא מעוררות שחרור רוחני, שהשפעותיו יהיו בעלות משמעות רבה במשיכה ללא-תנאי של מין אל מינהו.

אף התפתחות הגוף עצמו היא בעלת אופי חייתי טהור, עד לאמצע תקופת ההיריון. למעשה, המונח "חייתי טהור" אינו המונח הנכון, אלא ברצוני לכנות אותו "חומר-גשמי טהור".

רק מאמצע ההיריון, בדרגת בשלות מסוימת של הגוף המתהווה, מתגשמת הרוח המיועדת עבור הלידה, שעד אז שוהה ארוכות בקרבתה של האם המיועדת.

כניסתה של הרוח משחררת את העוויתות הראשונות של הגוף-הגשמי הקטן והמתפתח, דהיינו את תנועותיו הראשונות של העובר. כאן אף מתהווה ההרגשה הייחודית והמאושרת של הנקבה ההרה, אשר מרגע זה מתחילה לחוות תחושות אחרות לחלוטין: המודעות לקיומה של רוח נוספת בתוכה, והיכולת לחוש אותה. ובהתאם לסוג הרוח השנייה, החדשה בתוכה, כך יהיו גם תחושותיה שלה.

זהו התהליך בכל התהוות אנושית. וכעת, מכל מקום, נחזור אל התהוות האדם הראשון.

הגיע השלב הגדול בהתפתחותה של הבריאה: מחד, התקיימה בעולם הגשמי החיה המפותחת ביותר, שאמורה היתה לספק את הגוף-הגשמי ככלי-קיבול עבור האדם המיועד, מאידך, התקיימה בעולם-האט'רי רוח-האדם המפותח, שתהווה את הקשר עם כלי-הקיבול הגשמי, ועמו תעניק לכל החומריות-הגשמית דחיפה נוספת לעבר הרוחניות.

כאשר התקיימה פעולת ההפרייה בין בני-הזוג האצילים ביותר של החיה המפותחת הזו, לא התגשמה במועד ההתגשמות נשמת-חי, כמו שהיה עד-כה, * (הרצאה מס' 49: ההבדל במקור בין אדם וחיה), אלא נשמת-האדם שהוכנה לשם כך, זו שנשאה בתוכה את הניצוץ הרוחני הנצחי.

נשמות-האדם האט'ריות, בעלות היכולות שהתפתחו בעיקר באופן חיובי, התגשמו בהתאם לתכונתן בגוף-חי הגברי, בעוד אלו בעלות היכולות שהתפתחו בעיקר באופן שלילי, ומעודן יותר, התגשמו בהתאם לתכונתן בגוף שיהיה נשי * (הרצאה מס' 78: המין).

מהלך זה אינו מספק כל נקודת אחיזה לטענה שהאדם, שמקורו האמיתי הוא ברוחני, התפתח מן החיה "האדם הקדמון", שיכול היה לספק אך ורק את כלי-הקיבול הגשמי למעבר.

אפילו כיום, לא יעלה בדעתו של האדם החומרני ביותר, לסבור כי הוא מקורב ישירות אל חיה, ועל-אף-זאת, כאז כן עתה, קיימת קרבה גופנית הדוקה, דהיינו - תכונות זהות מבחינה גשמית, בעוד האדם "החי" באמת, דהיינו ה"אני" הרוחני האמיתי של האדם, אינו קשור לשום תכונה או נטייה אל החיה.

לאחר לידתו של יושב-הארץ הראשון, אכן היה אך הוא לבדו, בלא הורים, משום שלא יכול היה לזהות את החיות, על אף היותן מפותחות ביותר, כהורים, ולא היה לו דבר במשותף עמם.

האשה אמורה היתה, ואף יכלה בפועל, הודות לתכונותיה הרוחניות, להיות מושלמת יותר מאשר הגבר, לו רק השקיעה מאמץ להבהיר את תחושותיה בצורה הרמונית גוברת והולכת, עד שיהפכו לכוח בעל השפעה מהפכנית ומקדמת בבריאה של החומריות-הגשמית.

למרבה הצער, היתה היא זו שנכשלה, בראש ובראשונה, כאשר הרשתה לעצמה להפוך לכלי-משחק בידי כוחה של בינת-הלב שהוענקה לה, ואף ערפלה וזיהמה אותה באמצעות רגשות ואשלויות.

איזו משמעות עמוקה טמונה בסיפור התנ"כי של האכילה מעץ-הדעת! כיצד הגישה האישה, שפותתה לכך על-ידי הנחש, את התפוח לגבר. לא ניתן כלל לתאר טוב יותר באופן חזותי את המהלך בחומריות.

הגשת התפוח, שהגיע מידה של האישה, סימלה את מודעותה של האישה למשיכה שהיא מעוררת בגבר, ואת השימוש המכוון בה. הלקיחה והאכילה מצד הגבר, מכל-מקום, היתה תגובתו לכך, והדחף המתעורר בו להסב את שימת-לבה של האישה אליו בלבד, בכך שהחל, באמצעות איסוף אוצרות וצבירת ערכים שונים, להפוך עצמו נחשק עבורה.

זו היתה תחילת עיבודו של השכל, עם השפעות-הלוואי של הנהייה אחר רווחים, השקרים והכפייה שאליהם הכפיפו האנשים את עצמם לבסוף בצורה מלאה, והפכו מרצונם-החופשי לעבדיו של כלי-העבודה שלהם עצמם.

עם השכל כשליט, על-כל-פנים, הם כבלו עצמם באופן בלתי-נמנע, בהתאם לתכונותיהם, גם אל המרחב והזמן, ואיבדו בכך את היכולת לקלוט או לחוות כל דבר שהוא מעבר להם, כגון הרוחני, האת'רי.

זו היתה ההיפרדות המלאה מגן-העדרן האמיתי, ומן העולם האת'רי, אותה הביאו על עצמם; שכן נמנע מהם כעת, לאחר שהשכל קיבע אותם אל המרחב והזמן ובכך הגביל וצמצם את טווח-הראייה של כושר-הבנתם, לשוב "ולהבין" את הרוחני-האת'רי, שאינו יודע מרחב או זמן.

כך הפכו חוויותיו וראייתו של האדם בעל בינת-הלב, כמו גם המסורות הבלתי-מובנות, ל"סיפורי-אגדות" עבור אנשי-השכל.

החומרניים שמספרם הולך ועולה בהדרגה, דהיינו, האנשים המסוגלים לזהות אך ורק את החומר-הגס הקשור למרחב ולזמן, לעגו ולגלגו על בעלי-האידיאלים, שהודות לחייהם-הפנימיים הרחבים והגדולים יותר עדיין לא איבדו לחלוטין את הדרך אל העולם-האת'רי, וכינו אותם חולמים, אם לא רמאים או אף שקרנים.

ואולם היום עומדים אנו, סוף-סוף, לפני השעה בה מגיע השלב הגדול הבא של הבריאה, שהוא הנפה חסרת-תנאים כלפי מעלה, ומביא עמו מה שאמור היה להביא השלב הראשון, יחד עם התהוות האדם: לידתו של האדם הרוחני השלם!

האדם שיהיה בעל השפעה מקדמת ומעשירה על החומריות-הגשמית בבריאה כולה, כפי שהיתה אמורה להיות מטרתו האמיתית של האדם על-פני-האדמה. אז לא יהיה עוד מקום לחומרניים המדכאים, הכבולים למרחב ולזמן. אלו יהיו זרים בכל הארצות, חסרי-מולדת. הם יקמלו וייעלמו, כמוץ הנפרד מן הבר.

היזהרו, אל תקלו ראש בניתוק הזה!